

ת"פ 115/10/06 - מדינת ישראל נגד מאיר בן שבת, קרולינה מוצרי מזון בע"מ

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 115-10-06 מדינת ישראל נ' שבת ואח'

בפני	כב' השופטת ניצה מימון שעשוע
המאשימה	מדינת ישראל
נגד	
הנאשמים	1. מאיר בן שבת 2. קרולינה מוצרי מזון בע"מ

גזר - דין

כתב האישום והכרעת הדין

הנאשמים הורשעו, לאחר שמיעת ראיות, בעבירות של מסירת תרשומת כוזבת בדו"ח, השמטת הכנסות בדו"ח, עריכת ספרי חשבונות כוזבים ושימוש במרמה במטרה להתחמק ממס, לפי סעיפים 220 (1), (2), (4) ו-(5) לפקודת מס הכנסה (נוסח חדש) התשכ"א - 1961.

בהתאם לאמור בכתב האישום, הנאשם 1 (להלן: **הנאשם**) עסק בתקופה הרלוונטית לאישומים ביבוא ירקות קפואים מחו"ל לישראל. הנאשם פעל במסגרת הנאשמת 2 (להלן: **קרולינה**) שנוסדה על ידו כחברה פרטית באפריל 1995. מניות קרולינה הועברו ע"י הנאשם באפריל 2001 על שם גרושתו קרולין שבת (להלן: **קרולין**), אך הנאשם היה המנהל והרוח החיה בחברה.

בכתב האישום נטען, כי הנאשם הקים חברה זרה בשם עינרד יוניברסל אינק (להלן: **עינרד**), שהוקמה ונרשמה בא"י הבתולה במרץ 1999. נטען, כי כיו"ר דירקטוריון עינרד נרשמה גב' נורית סימון, תושבת ארה"ב, וזו נתנה החלטה בדבר האצלת סמכויות הניהול בעינרד, וכן זכויות החתימה בחשבון הבנק שלה, לנאשם ולקרולין.

באישום הראשון נטען, כי בשנים 1999-2001 מכרה קרולינה ירקות קפואים בכמויות סיטונאיות ללקוחות העיקרית, חברת חטיפון על הגל (להלן: **חטיפון**). הנאשם סיכם עם חטיפון מחיר כולל לירקות שמכר לה, ואולם חשבוניות המס פוצלו על ידו באופן שחלק מהסכום שולם כנגד חשבונית של קרולינה, והיתרה - כנגד חשבונית של עינרד.

בהתאם לסיכום זה, מסר הנאשם בשם עינרד לחטיפון בשנים אלה חשבוניות מס בסך כולל של 4,675,883 ש"ח, וקיבל את תמורתן בשיקים של חטיפון שנמשכו לפקודת עינרד ללא הגבלת סחירות, לבקשת הנאשם, או בהעברות בנקאיות. הנאשם נהג מנהג בעלים בכספים שהתקבלו מחטיפון עבור עינרד, והם הופקדו ע"י הנאשם בחשבון הבנק של קרולינה, ששימש גם כחשבונו הפרטי, או בחשבונו הפרטי של קרוליין, או שעשה בהם שימוש לתשלום חובות קרולינה לספקים, מתן הלוואות בעלים לקרולינה, או לשימוש הפרטי.

הנאשמים הואשמו בכך שבדו"חות המס שהוגשו בשם הנאשם ובשם החברה - קרולינה, בשנים 1999-2001, הושמטה ההכנסה שצמחה לנאשמים מעינרד או שהועברה אליהם דרך עינרד, בסך כולל של 4,675,883 ש"ח.

בחלקו השני של כתב האישום הואשמו הנאשמים בכך שבשנים 1998-2001 כללו בספרי החשבונות של קרולינה הוצאות פרטיות של הנאשם ומשפחתו, שלא הוצאו לצורך ייצור הכנסותיה של קרולינה, בסך כולל של 440,822 ש"ח, כגון: שכ"ד, הוצאות תיווך ושכ"ט עו"ד בגין רכישת בית פרטי בקדימה בו התגוררו הנאשם ובני משפחתו, שיפוצים בבית ובגינה, הוצאות רכישה בצרכניה השכונתית, בר מצווה שערך הנאשם וקרוליין לבנם, שכ"ל של קרוליין, נסיעות פרטיות לחו"ל. ע"י כלילת הוצאות אלה שלא כדין בספרי קרולינה, הקטינו הנאשמים את הכנסתה החייבת בסך של 440,822 ש"ח.

הנאשם כפר באישומים שיוחסו לו.

לאור זאת נשמעו עדויות, כאשר בפרשת התביעה נשמעו שלושה עשר עדים, והוגשו הודעות רבות בהסכמה, וכן הוגשו מוצגים רבים, וכן במסגרת פרשת ההגנה העידו הנאשם ושלושה עדים ששימשו כמשגיחי כשרות.

ביום 4.1.15 ניתנה הכרעת הדין לפיה הורשעו הנאשמים בעובדות כתב האישום ובסעיפי האישום שנכללו בו. לגבי האישום השני, ההרשעה היתה רק לגבי הפריטים של דמי תיווך, פרגולות, פרקט, חגיגת בר מצווה וכרטיסי טיסה, בשווי כספי כולל של כ-150,000 ₪, ומיתר הפריטים זוכו הנאשמים.

הראיות לעונש

במסגרת הראיות לעונש הוגש מטעם המאשימה גליון הרישום הפלילי של הנאשם, לפיו לנאשם שתי הרשעות קודמות.

בשנת 1995 הורשע בעבירה של ביצוע עבודות ללא היתר, ובשנת 1999 הורשע בעבירה של משיכת שיק ללא כיסוי.

מטעם הנאשם הוגשו מסמכים רפואיים והכרזת פשיטת רגל שניתנה על הנאשם ביום 7.10.14.

הטיעונים לעונש

טיעוני המאשימה

ב"כ המאשימה טען בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, כי הנאשם במעשיו פגע בערך חברתי של השוויון בנשיאה בנטל המס.

נטען כי התחמקות מתשלום מס גורמת לכך שנגרע ממון מהקופה הציבורית, ובמצב זה כלל ציבור משלמי המס נדרש לשאת בנטל גדול יותר.

נטען לפגיעה בערך השוויון בנשיאה בנטל המס שני פנים - פגיעה חברתית כללית ופגיעה ממשית בקופה הציבורית.

לענין הפגיעה הכללית נטען כי עבריו המס פוגע בערכות ההדדית שהינה התשתית עליה בנויה המדינה. נטען, כי עבריו המס פועל בניגוד לאמנה החברתית לפיה מוסכם שהאזרחים יתנו משלהם בכדי שהמדינה תעשה שימוש במשאבים אלה בכדי לספק שירותים לציבור ככלל.

נטען כי בתי המשפט הדגישו את החשיבות בשוויון בנטל כערך חברתי כללי המבטא אחריות משותפת של האזרחים, אשר נפגעת כאשר קיימת תופעה של התחמקות מתשלום מס.

לענין הפגיעה הקונקרטית נטען כי אי תשלום מס פוגע ביכולת המדינה לספק שירותים שאמורים להיות ממומנים מכספי המסים, ואשר נפגעים כתוצאה מאי תשלום המס.

ב"כ המאשימה טען כי הנאשם העלים הכנסות בסכום העולה על 4.8 מליון ₪, כאשר סכום המס שלא שולם עקב העלמת הכנסות אלה מגיע לסך נומינלי של כ- 2.9 מליון ₪.

נטען כי סכומים אלה בהצמדה בלבד מגיעים לאי תשלום מס בסך של כ- 3.8 מליון ₪.

ב"כ המאשימה התייחס לתכנון שקדם לביצוע העבירה וטען כי הנאשם פעל באופן מתוכנן ומתוחכם להקמת חברת קש באי הבתולה, עם מניות למוכ"ז, רשומה על שם אזרחית אמריקאית, אשר מנפיקה לכאורה חשבוניות ללקוחות הנאשם, כאשר בפועל מי שעומד מאחורי החברה הינו הנאשם.

נטען כי הנאשם יצר מנגנון פשוט שבאמצעותו פעל להשמטת הכנסות, כשמדובר במנגנון קשה במיוחד לגילוי ולהוכחה.

נטען כי מדובר במנגנון שהקמתו דרשה סכומים קטנים יחסית וקרובת משפחה מחו"ל שתסכים לשותף פעולה, ומאידך השיטה אפשרה לנאשם להעלים מרשויות המס בארץ סכומים נכבדים מהמחזור העסקי, תוך ייחוס ההכנסות ל"חברה זרה" כביכול.

ב"כ המאשימה טען כי הנאשם הרוויח רווח כפול - מחד גיסא, השמטת ההכנסות של החברה, ומאידך גיסא, נרשמו ההכנסות שנכנסו לחשבון הבנק של החברה כ"הלוואות בעלים" של הנאשם והוא זוכה בכרטיסו האישי בגין כספים אלה.

כן נטען כי גילוי המנגנון הפלילי התאפשר רק בזכות מספר מסמכים שנתפסו, ובהם יומנה של אשת הנאשם, טופס העברה כספית בה צוינה קרבת המשפחה של נורית סימון לנאשם, ומסמך מהבנק בו הופיע חותמת הפקס של נורית סימון.

נטען כי אופן ביצוע העבירה כפי שתואר לעיל מחייב ענישה מחמירה, בכדי להבדיל בין העברין הפשוט המתחמק מתשלום מס, לבין עברין דוגמת הנאשם, אשר הפעיל מנגנון מתוחכם ומתוכנן היטב במטרה להתחמק מתשלום מס.

ב"כ המאשימה טען עוד, כי הנאשם יכול היה לחדל מביצוע העבירות עת סרב רואה החשבון של חטיפון לקבל את החשבוניות שהוציא הנאשם בשם עינרד. נטען כי הנאשם היה אמור לפעול בהתאם לסיכום שהושג להחלפת החשבוניות בחשבוניות של קרולינה, ובכך היה ביצוע העבירה מסתיים. ברם, הנאשם לא פעל כך, אלא המשיך לפעול באפיק פלילי חלופי, ובשלב זה החל לספק ללקוח חשבוניות פיקטיביות של החברה המצרית "אל מארווה" במקום חשבוניות עינרד שבוטלו ע"י רואה החשבון של חטיפון.

ב"כ המאשימה טען עוד כי חלקו השני של כתב האישום, המתייחס להוצאות הפרטיות של הנאשם אשר נרשמו בספרי החברה- קרולינה, מחייב החמרה בעונשו של הנאשם.

ב"כ המאשימה טען כי אף שלא מדובר בסכומים גדולים במיוחד, המגיעים לכ- 150,000 ₪, הרי שהתנהלותו המתוחכמת של הנאשם, אשר כרוכות בה דרכי מרמה, היא אשר מחייבת התייחסות מחמירה מצד בית המשפט.

נטען כי הנאשם הציג למנהלת החשבונות הוצאות פרטיות כהוצאות של החברה, כן ביקש כי ירשמו על חשבוניות רישומים לא אמיתיים (במקום התקנת פרגולה ומלונה לכלב ביקש הנאשם שיירשם על החשבונית "ייצור משטחי עץ").

בנוסף נטען כי הנאשם שינה מילים בחשבונית ובמקום המילים "מכירת בית" בחשבונית שניתנה עבור דמי התינוך לרכישת ביתו, שינה וכתב "שכירת משרד".

נטען כי באשר לסכומים שהוצאו לחגיגות בר המצווה של ילדיו, הנאשם יצר מצג כי המדובר באירוע שיווקי של החברה תוך שהוא מדפיס הזמנות ל"ערב טעימות והשקת מוצרינו", ושיקר לרוה"ח במטרה להסתיר ממנו כי ההוצאות היו למעשה לחגיגת בר המצווה, כאמור.

ב"כ המאשימה התייחס לפרמטרים נוספים בהתאם לתיקון 113 -

ב"כ המאשימה טען כי לנאשם היתה השפעה מלאה על ביצוע העבירה, נטען כי הנאשם גרם לנזק של אי תשלום מס בסך של 1.7 מיליון ברמת החברה ו- 1.2 מיליון ברמת היחיד, סה"כ 2.9 מיליון ₪ בערכים נומינליים.

כן נטען כי המניע שעמד בבסיס ביצוע העבירות היה בצע כסף בלבד.

נטען כי הוכח במהלך שמיעת הראיות שהנאשם רכש בכספים שהושגו עקב ההתחמקות ממס קוטג' בן 6 חדרים, בריכת שחייה, פרטי ריהוט שונים, ג'קוזי ושני ג'יפים.

נטען כי כל אלה מומנו מהכספים שנגרעו מהקופה הציבורית, בעוד שהנאשם עצמו מצהיר כי לו אין הכנסות וכי הכנסת אשתו מגיעה לסך של 6,000 ₪.

ב"כ המאשימה התייחס לענישה הראויה בעבירות דומות ונטען כי מתחם הענישה הראוי בהתאם לפסיקה שצורפה הינו

בין 24-45 חודשי מאסר בפועל.

ב"כ המאשימה הפנה לפסקי הדין שונים בהם נדונו מקרים דומים.

ברע"פ 4588/10 **רחמים שקלים נ' מד"י** נגזרו על הנאשם 45 חודשי מאסר בגין העלמת הכנסות בסך כולל של של 2.9 מליון ₪ במשך כשש שנים.

בת"פ (שלום כ"ס) 1743/01 **מד"י נ' יצחק בן אברהם** נגזרו על הנאשם 30 חודשי מאסר בגין עבירות העלמת הכנסה באמצעות חשבוניות פיקטיביות במשך כחמש שנים, בסך של כ-2 מליון ₪. עניין זה נדון בבית המשפט המחוזי והעליון אשר הותירו העונש על כנו.

בע"פ (מחוזי י-ם) 40038/07 **מרדכי נ' מד"י** נגזרו על הנאשם 30 חודשי מאסר בגין העלמת הכנסות בסך של כ-3.6 מליון ₪. נטען כי באותו עניין הסיר הנאשם את המחדלים, דבר שהיווה שיקול להקלה בעונש.

בעפ"ג (מחוזי מרכז) 15273-01-14 **יעקב צבי נ' מד"י** נדון הנאשם, במסגרת ערעור על חומרת העונש, ל-18 חודשי מאסר לאחר שהורשע בהעלמת הכנסות בסך של כ-3.5 מליון ₪, זאת לאחר שבימ"ש קמא גזר עליו 22 חודשי מאסר בפועל. זאת, עקב הסרת מחדלים והרעה משמעותית במצבו הנפשי והגופני של הנאשם. באותו עניין אושר המתחם שקבע בימ"ש קמא, שהועמד על ענישה שבין 18-30 חודשי מאסר בפועל.

בעפ"ג (מחוזי מרכז) 28099-12-13 **אלון ירון נ' מד"י** הורשעו שני הנאשמים בהעלמת הכנסה בסך של כ-6 מליון ₪. עונשם הועמד, במסגרת הערעור, על 18 חודשי מאסר בפועל, לאחר שבימ"ש קמא גזר עליהם 24 חודשי מאסר. באותו ענין קבע בימ"ש קמא כי מתחם הענישה הראוי בעבירות דומות הינו בין 15 - 40 חודשי מאסר. בר"ע שהוגשה נדחתה.

ב"כ המאשימה טען כי בענייננו ישנן נסיבות המחייבות החמרה בעונש, ובהן התכנון המוקדם של העבירה, תוך שימוש בחברת קש זרה בחו"ל, הקושי בגילוי העבירות, המשך ביצוע העבירות אף במקום בו נדרש הנאשם שלא לעשות שימוש בחשבוניות החברה הזרה, וכן מעשי הזיוף ומצגי השווא של הנאשם.

ב"כ המאשימה טען כי הענישה צריכה להיות בתוך המתחם הנ"ל.

נטען כי מקום בו לא מדובר בפגיעה מיוחדת או חריגה בנאשם ובבני משפחתו, באופן יחסי לעבירות שבוצעו, אין מקום לסטייה מהמתחם.

בנוסף נטען כי הנאשם לא פעל להסרת המחדלים, וזאת על הזמן הרב שחלף מאז ביצוע העבירות.

נטען כי אי הסרת המחדלים מהווה שיקול להחמרה בעונש, וב"כ המאשימה הפנה בענין זה לע"פ 4316/13 **חג'אמה נ' מד"י** ולרע"פ 10699/07 **קובן נ' מד"י**.

ב"כ המאשימה התייחס לטענותיו הצפויות של הנאשם בדבר מצבו הכלכלי הקשה והכרזתו כפושט רגל החל מיום 7.10.14, אשר לא אפשרו את הסרת החדלים.

בהקשר זה נטען כי, ראשית, הנאשם רגיל בהצגת מצגים כוזבים לגבי מצבו הכלכלי ועל כן אין לקבל טענותיו בהקשר זה.

בנוסף נטען כי העובדה שהנאשם נקלע למצב כלכלי קשה שאינו מאפשר לו לטענתו להחזיר את הכספים, אינה יכולה להוות עילה להקלה בעונש.

נטען כי בתי המשפט דחו טענות להקלה בעונש מפאת מצב כלכלי קשה, כך ברע"פ 5557/09 **שוסטרמן נ' מד"י** ורע"פ 977/13 **אודיז נ' מד"י**.

כן נטען כי נדחו טענות לכך שהכספים יוחזרו לבסוף לרשויות המס מתוך קופת פשיטת הרגל, כפי שנקבע בענין **אודיז הנ"ל**.

בנוסף התייחס ב"כ המאשימה לשיקולי הרתעה.

נטען כי בתיקים שעניינם עבירות מס נדחו לא אחת נסיבות אישיות ושיקולי שיקום מפני שיקולי הרתעה.

ב"כ המאשימה הפנה לפסיקה רלוונטית, ובה רע"פ 3120/14 **רון נעים נ' מד"י**, בו נקבע כדלקמן:

"...יש לציין כי בשל חומרתן היתרה של עבירות המס, נקבע בפסיקה כי במסגרת שיקולי הענישה בעבירות אלה, ינתן משקל הבכורה לאינטרס הציבורי, ובכללו לשיקולי ההרתעה, תוך העדפתם על פני שיקולים הנוגעים לנסיבותיו האישיות של העבריין (רע"פ 674/13 **ליטווק נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (21.8.2013); רע"פ 3857/13 **יצחקיאן נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (30.7.2013); רע"פ 977/13 **אודיז נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (20.2.2013)). זאת, בשל פגיעתן הקשה של עבירות מס בקופה הציבורית, ובעקרון השוויון, המתבטא בתשלום מס אמת על-ידי כלל הנישומים..."

באשר לעברו הפלילי של הנאשם, התייחס ב"כ המאשימה לכך שלנאשם שתי הרשעות קודמות שהתיישנו, שאינן רלוונטיות לאישומים הנוכחיים, אך יחד עם זאת נטען כי יש בכך להצביע על כך שהפרת החוק אינה זרה לנאשם. כן נטען כי עבר פלילי נקי אינו מהווה שיקול להקלה בעונש בעבירות מס.

ב"כ המאשימה התייחס לסוגיית חלופת הזמן.

נטען כי אמנם חלף זמן רב מביצוע העבירות, אך לא מדובר במצב שנבע ממחדלים של המאשימה.

נטען כי התיק נחקר לראשונה בשנת 2003, ולכך התווספו חקירות של המכס שבוצעו בשנת 2004, ואשר שימשו כחומר חקירה גם בתיק זה. כן נטען שלאחר העברת התיק לפרקליטות נדרשו השלמות חקירה, חקירתו האחרונה של הנאשם התקיימה במאי 2006, וכתב האישום הוגש באוקטובר 2006.

נטען כי מאז שהחל ההליך המשפטי, התנהלו 13 ישיבות הוכחות והוגשו מספר בקשות דחיה - חלקן מטעם המאשימה ורובן מטעם הנאשם. נטען כי בתיק הייתה דחיה ארוכה של למעלה משנה, לצורך ניהול מו"מ, אשר לא צלח לנוכח אי

הסרת המחדלים ע"י הנאשם, על אף דחיות שניתנו לו לפעול בהתאם.

לאור זאת, נטען כי כתב האישום הוגש תוך זמן סביר מסיום החקירה, וההליך המשפטי נמשך בחלקו לנוכח התנהלות הנאשם. נטען כי במצב זה לא ניתן לטעון להתמשכות ההליכים באופן בלתי מוסבר.

ב"כ המאשימה טען כי אף שיש מקום להתחשבות כלשהי בהתמשכות ההליכים הרי שיש לבדוק באם הדבר נגרם כתוצאה מדחיות ללא הסבר או באשמת המאשימה.

בעניין זה הפנה ב"כ המאשימה לת"פ (מחוזי ת"א) 4123-09 **מד"י נ' מיכאל פרידמן**.

כן התייחס ב"כ המאשימה לכך שבתיקים כלכליים ישנה התארכות של ההליכים מעצם היותם סבוכים ומורכבים, וכן לאור היקפי החומר וריבוי העדים. בע"פ 2103/07 **הורוביץ נ' מד"י** ציין זאת בית המשפט וקבע כי -

"הנסיון מלמד כי בתיקים כלכליים מורכבים ורבי היקף, מעין זה הנוכחי, אורך לעיתים המשפט זמן רב יותר מתיקים אחרים, הן בשל היקפי החומר, הן בשל מורכבות השאלות. במצב דברים זה ברי כי ככל שההליך התנהל בקצב סביר, שומה על הצדדים להניח כהנחת יסוד כי גם אם בירור המשפט יארך זמן, ייגזר לנאשם, ככל שיורשע, העונש ההולם את מעשיו ועונה על תכליות הענישה".

נטען כי ברע"פ 674/13 **יורי ליטווק נ' מד"י** עלתה שאלת חלוף הזמן, כאשר באותו ענין העבירות בוצעו בשנים 2002-2003, החקירה החלה בשנת 2007 וכתב האישום הוגש בשנת 2011.

בית המשפט התייחס לפעולות שננקטו בזמן שחלף וקבע כי הרשויות פעלו באופן סביר, ואין מקום להתחשבות בטענת הנאשם לשיהוי כשיקול להקלה בעונשו. בנוסף נטען כי בית המשפט התייחס באותו מקרה לכך שחלוף הזמן הינה טענה, אשר אם תתקבל, עשויה לפעול לרעת הנאשם בכל הנוגע לאי נקיטת פעולות להסרת המחדלים, ויש לקחת זאת בחשבון בעת העלאת הטענה.

וכפי שנאמר בפסק - הדין:

"אפילו אם אקבל, חלקית, את טענות המבקש לשיהוי בעניינו, הרי שקיים יחס הפוך בין סוגית אי-הסרת המחדל לבין סוגית השיהוי. שהרי, בשל התמשכות ההליכים, לכאורה, היו למבקש אין-ספור הזדמנויות לנסות ולהסיר, ולו באופן חלקי, את המחדלים שבגינם הורשע. ואולם, חרף העובדה שחלפו 10-13 שנים ממועד ביצוע העבירות, לא השיב המבקש דבר לקופת המדינה. במילים אחרות, אף אם התמשכות ההליכים פועלת לטובת המבקש במישור האחד, היא פועלת לרעתו במישור האחר."

ב"כ המאשימה טען כי אם ינסה הנאשם להסתמך על ע"פ 7696/14 **עזרא (שוני) גבריאלי נ' מד"י**, הרי שיש להבדיל פסק דין זה מעניינו.

נטען כי בענין **גבריאלי** הקל בית המשפט בעונשו של הנאשם והעמידו על 9 חודשי מאסר במקום 12 החודשים שנגזרו על הנאשם בבית משפט קמא לנוכח התמשכות בלתי סבירה של ההליכים.

באותו ענין אמר בית המשפט כי -

"העבירות נשוא ענייננו נעברו בין השנים 1998-2002; החקירה הסתיימה בשנת 2006; כתב אישום - ראשון - הוגש אך בשנת 2009; שמיעת הראיות החלה אך בספטמבר 2013, והמערער הורשע כאמור במאי 2014 ועונשו נגזר ביום 1.10.14. משך הזמנים מדבר בעדו, ולא עלה בידי המדינה לספק לכך הסבר מתקבל על הדעת. גם אם עסקינן בפרשה מורכבת, אין נראה כי מידת המורכבות מצדיקה זמן רב כל כך לגיבוש כתב אישום, ומכל מקום לא ניתן הסבר לפער הזמנים המשמעותי בין הגשת כתב האישום למועד בו החלו דיוני ההוכחות בתיק, ולא נטען כי יש לייחס את העיכוב להתנהלות המערער. בית המשפט המחוזי אמנם נדרש להימנעות ההליכים כסיבה לענישה מקלה, וברי כי הדבר אף השפיע על טווח הענישה אותו הציעה המדינה מעיקרא במסגרת הסדר הטיעון, אולם סבורני כי בשים לב להימנעות החריגה של ההליכים אשר לא נמצא לה הסבר מניח דיו, ראוי ליתן לכך משקל נוסף בקבענו את ענשו של המערער".

ב"כ המאשימה טען כי בענייננו ניתנו הסברים לחלוק הזמן ולפעולות שבוצעו במהלכו ועל כן אין מקום להקלה בעונש בטענה זו.

בנוסף נטען, כי גם אם תתקבל הטענה הרי שבהתאם לתיקון 113 יש להתחשב בשיקול זה כשיקול לקולא בתוך מתחם הענישה, ולא לסטות ממנו.

לאור כל האמור לעיל, בהתחשב בכך שהנאשם לא פעל להסרת המחדלים, ולאור שיקולי ההרתעה ואף בהתחשב חלוק הזמן, נטען כי יש להעמיד את עונשו של הנאשם בחלקו האמצעי של המתחם, ולהטיל עליו 36 חודשי מאסר בפועל.

ב"כ המאשימה טען לעניין הקנס.

נטען כי מאחר שהנאשמת 2 - חברת קרולינה - איננה פעילה עוד, יתבקש להטיל עליה קנס סמלי בלבד.

לגבי הנאשם 1, נטען כי יש מקום להטלת קנס משמעותי בהיות העבירות שבוצעו עבירות כלכליות.

נטען כי ישנה חשיבות בהטלת קנסות כספיים בשיעור ניכר בכדי להעביר מסר שביצוע עבירות אלה אינו משתלם מבחינה כלכלית וכן בכדי שלא יצא חוטא נשכר.

ב"כ המאשימה הפנה לע"פ 522/82 **עזאם נ' מד"י**, וכן למאמרו של כב' השופט דב לויין "**גוזרים את הדין**" (המשפט, חוברת 1992, 2, 16).

נטען כי בתי המשפט לא קיבלו טענות למצב כלכלי קשה ונקבע כי שיקולי הרתעה גוברים על שיקוליהם האישיים של הנאשמים. לענין זה הפנה ב"כ המאשימה לרע"פ 254/06 **רומל קעדאן נ' מד"י**.

ב"כ המאשימה טען כי לאור הסכומים שהוטלו על נאשמים במקרים דומים (אוזכר ענין **צבי יעקב** בו הוטל קנס בסך

85,000 ₪, וענין **ירון אלון** בו הוטל קנס בסך 800,000 ₪, יש מקום להטיל על הנאשם קנס בסך 200,000 ₪, שיהווה עונש מרתיע וישקף את חומרת מעשיו של הנאשם.

נטען כי מדובר בסך המהווה 2% מסכום הקנס שניתן להטיל בהתאם לסעיף 220 לפקודה, הקובע כי ניתן להטיל על נאשם קנס לפי סעיף 61(א)(4) לחוק העונשין בשיעור של עד פי שניים מההכנסה שהועלמה.

טיעוני ב"כ הנאשם

ב"כ הנאשם טענה כי על פי הפסיקה הנוהגת, מתחם הענישה הראוי נע בין שישה חודשי עבודות שירות ועד 12 חודשי מאסר בפועל.

הוגשה פסיקה רלוונטית לצורך קביעת המתחם, בתיקים דומים בהם לא הוסרו במחדלים.

בת"פ (שלום נצרת) 4813/05 **מד"י נ' חברת דקל עבודות בטון בע"מ** הורשע הנאשם בהשמטת הכנסה בסך של 6.2 מיליון ₪, ונגזרו עליו 18 חודשי מאסר בפועל וקנס ע"ס 150,000 ₪.

בת"פ (שלום אשקלון) 1258/03 הורשע הנאשם לאחר ניהול הוכחות בהשמטת הכנסה בסך של כ-11 מיליון ₪, ונגזרו עליו 11 חודשי מאסר בפועל וקנס ע"ס 50,000 ₪.

בת"פ (שלום ת"א) 3040/06 **מד"י נ' גורפינקל** הורשע הנאשם בהשמטת הכנסה בסך של כ-9 מיליון ₪, ונגזרו עליו 8 חודשי מאסר בפועל וקנס ע"ס 700,000 ₪, במסגרת הסדר טיעון.

בת"פ (שלום ים) 2254/09 **מד"י נ' שריקי** הורשע הנאשם בהשמטת הכנסה בסך של 4.7 מיליון ₪, ונגזרו עליו 13 חודשי מאסר בפועל וקנס ע"ס 15,000 ₪.

בת"פ (שלום ים) 2262/09 **מד"י נ' גלוברמן** הורשע הנאשם בהשמטת הכנסה בסך של כ-4 מיליון ₪, ונגזרו עליו 9 חודשי מאסר בפועל וקנס ע"ס 30,000 ₪.

בת"פ (שלום ת"א) 31855-05-12 **מד"י נ' אהרונסון ואח'** הורשע הנאשם בהשמטת הכנסה בסך של כ-6 מיליון ₪, ונגזרו עליו 10 חודשי מאסר בפועל וקנס ע"ס 100,000 ₪.

בת"פ (שלום ת"א) 9857-04-11 **מד"י נ' רוטר ואח'** הורשע הנאשם בהשמטת הכנסה בסך של 5.8 מיליון ₪, ונגזרו עליו 14 חודשי מאסר בפועל, 4 חודשים בחופף למאסר אותו הוא מרצה והיתרה במצטבר, וקנס ע"ס 18,000 ₪.

לעניין הקנס, נטען כי היות והנאשם הוכרז כפושט רגל ולאור מצבו הכספי, יש לנקוט במדיניות המקובלת במקרים מעין אלה, ולהימנע מהטלת קנס, או להטיל קנס סמלי בלבד.

לצורך קביעת העונש המתאים בתוך המתחם התייחסה ב"כ הנאשם לשיקולים המפורטים בסעיף 40 י"א לחוק.

נטען כי הנאשם כבן 57, גרוש ואב ל - 3 ילדים בגירים בגילאי 23-28.

נטען כי לנאשם אין עבר פלילי.

בנוסף נטען כי הנאשם שיתף פעולה עם חוקריו, ענה לכל השאלות, מסר את כל המסמכים שהתבקש, ועשה מאמצים להבאת בעל החברה לעדות.

כן נטען כי הנאשם התייצב לכל הדיונים וניהל את הגנתו באופן ענייני.

נטען כי הנאשם שרת שרות צבאי מלא בטייסת קרב, סיים בהצלחה, שירת במילואים עד גיל 45 ושניים מילדיו שרתו אף הם שירות צבאי, אותו סיימו בהצטיינות.

מבחינת מצבו הרפואי והנפשי של הנאשם - נטען כי הנאשם סובל ממספר בעיות רפואיות בהן, הפסקות נשימה בשינה. נטען כי כתוצאה ממצבו הרפואי מתקשה הנאשם לישון, דבר שמשפיע על תפקודו היום יומי ועל מצבו הבריאותי והנפשי. הוגשו מסמכים רפואיים בנדון.

בנוסף נטען כי הנאשם סובל מבעיות בכליות ובדרכי השתן, ומערמונית מוגדלת, בעקבותיה מצוי במעקב תמידי.

כמו כן נטען כי הנאשם סובל מלחץ דם גבוה, כולסטרול גבוה, וסכרת, ומטופל תרופתית בבעיות אלה.

ב"כ הנאשם טענה עוד כי הנאשם סובל ממצב נפשי קשה ורעוע, עקב חרדות ומתח בהם הוא מצוי ובני משפחתו תומכים בו לאורך השנים הרבות בהם מתנהל ההליך המשפטי כנגדו.

ב"כ הנאשם טענה כי ילדיו של הנאשם אשר היו קטינים בעת חקירת המשטרה, סובלים עד היום מטרומות ומחרדות בשל השימוש בכוח ובאלימות מצד המשטרה אשר במסגרת החקירה הגיעה לבית הנאשם וערכה בו חיפושים, וכתוצאה מכך סובלים הילדים מהתקפי חרדה חוזרים ונשנים.

נטען כי הבן האמצעי של הנאשם לא גויס לצה"ל על רקע מצבי נפשי זה.

בהקשר זה טען ב"כ המאשימה כי לא הוכחה התנהגותה הנטענת של המשטרה במסגרת פעולות החקירה ולא הוגשו מסמכים לתמיכה בטענות.

ב"כ הנאשם טענה כי הנאשם הינו פושט רגל ומשלם סך של 500 ₪ מדי חודש לקופת הכינוס, זאת החל מיום 7.10.14 בו ניתנה החלטה בעניינו בבית המשפט המחוזי בלוד.

נטען כי כיום עובד הנאשם כשכיר בחברה ומשתכר כ 5,000 ₪ לחודש.

נטען כי לנאשם אין כלל רכוש וכן אין בבעלותו חשבון בנק ו/או כרטיסי אשראי בשל מוגבלות חמורה הקיימת בחשבונות.

נטען כי הנאשם מתגורר אצל בנו וכי החברה אינה פעילה משנת 2004.

ב"כ הנאשם התייחסה לשיקול חלוף הזמן.

נטען כי העבירות נשוא כתב האישום בוצעו בין השנים 1999 - 2001, כתב האישום הוגש בשלהי שנת 2006, משמע, ישנן 5-7 שנים בהם היה שיהוי בהגשת כתב האישום.

נטען כי מעת ביצוע העבירות עברו בין 14 ל - 16 שנים, וכי התמשכות ההליכים אינה בשל התנהגות הנאשם, שהתייצב לכל הדיונים ושיתף פעולה לאורך ההליכים.

נטעו כי אין לזקוף לחובת הנאשם את התקופה בה נוהל מו"מ בין הצדדים, שהינו לגיטימי בכל הליך וכן נסיון אמיתי להסרת המחדלים, מה גם שתקופה זו אינה מהווה את הסיבה המרכזית להתמשכות ההליכים המשמעותית בתיק זה.

ב"כ הנאשם טענה כי חלוף הזמן יש בו משום עינוי דין ופגיעה ממשית בנאשם ובמשפחתו.

נטען כי יש להתחשב בשיקול זה של חלוף הזמן במכלול השיקולים בעת קביעת העונש.

ב"כ הנאשם הפנתה לדבריה של השופטת מרגולין בת.פ. (ת"א) 1273-03 **מד"י נ' דרור פולצ'ק ואח'**:

"בגדר זכויות הנאשמים, יש להם ציפיה לגיטימית שתנתן הכרעה בעניינם לאחר פרק זמן מתקבל על הדעת, בהתחשב במורכבות התיק, גודלו, ואילוצים מערכתיים סבירים". (עמוד 15 לגזר הדין)

ב"כ הנאשם טענה כי לכאורה הוראות תיקון 113 חלות בתיק זה באופן מחייב, אולם במקרה זה, בו השיהוי הוא קיצוני, יש מקום והצדקה להסתכלות אחרת, רחבה ותכליתית אשר עשויה להביא לתוצאה שונה מזו המתחייבת על פי התיקון לחוק.

נטען כי התחשבות בטענת השיהוי החריג בתיק זה, ראוי שתביא להקלה משמעותית בעונשו של הנאשם ללא קשר למדיניות הענישה המקובלת בעבירות מסוג זה, וללא קשר למתחם הענישה.

ב"כ הנאשם הפנתה לפסיקה, בחלקה מלפני התיקון, בה התייחסו בתי המשפט לחלוף הזמן כשיקול להקלה בעונש, עד כדי הטלת ענישה מתחת לזו המקובלת בנסיבות הענין.

ע"פ 2848/90 **אסא נ' מדינת ישראל**, ע"פ 4735/03 **צברי נ' מדינת ישראל**, ע"פ 2103/07 **הורוביץ נ' מדינת ישראל**, רע"פ 11476/04 **מדינת ישראל נ' חברת השקעות דיסקונט בע"מ**, ע"פ 786/04 **הלוי נ' מדינת ישראל**, ע"פ 3575/99 **דרעי נ' מדינת ישראל**, ע"פ 4434/10 **יחזקאל נ' מדינת ישראל**, רע"פ 8009/10 **זכאי נ' מדינת ישראל**, רע"פ 8645/09 **ערד נ' מדינת ישראל**, רע"פ 223/13 **פלוני נ' מדינת ישראל**.

ב"כ הנאשם הפנתה לע"פ 416/76 **אפרים גבריאילוב נ' מד"י** (פ"מ לא (2) 29) שאף בו נדון ענין חלוף הזמן, ובו קבע כבוד השופט ויתקון כי :

"לא זו בלבד שכליאת עבריין שנים רבות לאחר שחזר למוטב אינה משמשת שום מטרה חיובית, אלא כפי

שכבר ציינתי במקום אחר, מעשה כזה מעוות את הדין והצדק. צריך כמובן לדון בכל מקרה לפי נסיבותיו, ולא כל עבריו יזכה מההפקר. יש עבירות ויש עבריינים שלגביהם הצורך להרחיקם מהחברה עדיף על כל שיקול אחר."

בנסיבות אלה, הומר עונשו של נאשם משישה חודשי מאסר בפועל לקנס כספי.

כן הפנתה ב"כ הנאשם לע"פ 786/84 **שלום הלוני' מד"י**, פ"ד לט(2) 714, בו קובע כבוד השופט אלון:

"אכן, העבירה שבה הורשעו המערערים חמורה היא מאוד. המערערים ביקשו, להשחית דרכו של עובד ציבור ולפתותו לקבל שוחד, ולשם כך נתנו לו בפועל סכום גדול מאוד [לפי הערך של אותם ימים]. אין כל ספק בדבר, וזו היא המדיניות הנקוטה בידינו והימנה אין לסטות, שעל עבירה כגון זו יש להשית מאסר בפול, ולתקופה ממושכת.

השופט המלומד בבית-המשפט המחוזי היה ער לכך, אך בא למסקנה שלא להטיל מאסר בפועל בגלל התקופה של תשע שנים וחצי (וכיום מדובר כבר בעשר שנים וחצי), שעברה מיום ביצוע העבירה. זהו עינוי דין רציני ביותר, ועד כמה שזכור לנו, לא אירע, כי הליכים משפטיים יתנהלו כל כך לאטם. זוהי תופעה חמורה מבחינת המערכת המשפטית עצמה, ומבחינה זו אין כל חשיבות לשאלה, מיהו הגורם לעינוי דין חמור כזה. הרשעה על עבירה לאחר עבור עשר שנים מאז ביצועה - כאשר כל השנים האלה מתנהלים הליכים משפטיים - שמה ללעג ולקלס את המושג של שפיטה, של עשיית צדק ושל ענישה..." (עמ' 716 לפסה"ד)

בנוסף הפנתה ב"כ הנאשם לע"פ 2848/90 **יוסף אסאני' מד"י** (פ"ד מד(4) 837), בו ביטל בית המשפט עונש של שנת מאסר בפועל שהוטל על נאשם בגין עבירה של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, והסתפק במאסר על תנאי וקנס בלבד, בשל התמשכות ההליך כ- 10 שנים מביצוע העבירות.

כן הפנתה ב"כ הנאשם לע"פ 125/74 **מירום, חברה למסחר בינלאומי בע"מ נ' מד"י** (פ"מ ל(1) 057) לקביעת בית המשפט כי "בעבירות בעלות אופי כלכלי גרידא, נפקותה של המטרה להרתיע אחרים מלבצען מוטלת - בשל סיבת "ריחוק הזמן" - בספק רב...". באותו ענין המיר בית המשפט המיר עונש של שנתיים מאסר בפועל שנגזר על נאשמים בגין עבירות מרמה, סחיטה ועושק, במאסר על תנאי.

כן התייחסה ב"כ הנאשם לרע"פ 223/13 **פלוני נ' מדינת ישראל**, בו הורשע מבקש שהיה רופא במעשה מגונה תוך שימוש בכוח במטופלת ונדון ל - 10 חודשי מאסר בפועל.

במסגרת הערעור הופחת עונשו ל - 7 חודשי מאסר, כאשר חלק מהנימוק היה חלוף הזמן - 9 שנים.

במסגרת דיון ברע"פ התייחס כבוד השופט דנציגר לחלוף הזמן וציין כי "זכותו של העומד לדין כי משפטו יסתיים במהירות מפאת הלחץ והחשש המתמיד בהם הוא נתון והקושי בשיקום חייו ובהמשך ניהולם התקין". בנסיבות אלה התערב בית המשפט העליון וקבע כי המבקש ירצה את עונשו בעבודות שרות ולא מאחורי סורג ובריח.

ב"כ הנאשם טענה כי על אף שרכיב חלוף הזמן אינו נמנה על הנסיבות הקבועות בסעיף 40 ט' לחוק העונשין ,

המשליכות על קביעת המתחם הראוי, ניתן להחילו במסגרת סעיף 40 יב' לחוק, הקובע כי אין בהוראות סעיפים 40 ט' ו-40 י"א כדי לגרוע מסמכות בית המשפט לשקול נסיבות נוספות הקשורות בביצוע העבירה.

נטען כי הפרמטר של השיהוי נלקח בחשבון במסגרת מדיניות הענישה הנהוגה מזה שנים רבות.

ב"כ הנאשם הפנתה לת"פ (ת"א) 10037-07-11 מד"י נ' מריו פטלביץ בו קבע בית המשפט כי -

"... במקרים מסוימים, כאשר מדובר בשיהוי קיצוני ובלתי סביר מעת ביצוע העבירה ועד הגשת כתב האישום, שאינו נעוץ בהתנהלות הנאשם, עשוי פרמטר זה להשליך גם על קביעת מתחם הענישה ההולם, בעיקר בכל הנוגע לרף התחתון שלו, ולא רק על קביעת העונש המתאים".

באותו ענין נקבע כי על אף שמדובר בנאשם שגרם נזק כלכלי בעבירות בהן הורשע ואף גרם לפגיעה בתדמית ובמוניטין של מדינת ישראל, יש מקום להתחשב בשיהוי הבלתי סביר בעניינו של הנאשם. בנסיבות אלה החליט בית המשפט להשית על הנאשם עונש של "צ" שפגיעתו מבחינה תעסוקתית פחותה יותר מאשר מאסר בעבודות שרות, ולדעת בית המשפט אף הולם יותר את מכלול הנתונים שהיו בפניו.

לאור האמור לעיל, טענה ב"כ הנאשם כי יש לתת חשיבות משמעותית ומשקל רב להתמשכות ההליכים בעניינו של הנאשם ולעניו הדין שעבר עליו במסגרת קביעת עונשו.

נטען כי כשמדובר בהליך המתנהל בן 14 ל - 16 שנים בהן הנאשם לא ביצע כל עבירה נוספת והוא מנהל אורח חיים נורמטיבי ותקין, ועל כן ניתן לומר כי הנאשם עבר תהליך שיקומי, המהווה פרמטר שבגינו ניתן לחרוג מן המתחם.

נטען כי ברע"פ 223/13, שאוזכר לעיל, בוטל כליל עונש המאסר.

לאור זאת נטען כי אף בפסיקה המאוחרת לתיקון 113 מוסיף בית המשפט העליון להקל משמעותית בעונש בשל התמשכות ההליכים באופן ניכר, עד כדי ביטול עונש המאסר.

על כן נטען כי השיקול של חלופת הזמן המשפיע באופן רגיל על קביעת הענישה בתוך המתחם, עשוי במקרים חריגים להיכנס לגדר המונח "שיקום", עד כדי סטייה מן המתחם בעטיו.

נטען כי גם בת"פ 48146-10-11 מד"י נ' טמיר, כבוד השופט קרא כקבע כי המתחם עומד על שנתיים עד ארבע שנות מאסר בפועל, אולם בסופו של יום גזר עונש הצופה פני עתיד בלבד, תוך התייחסות לחלופת הזמן המשמעותי באותו ענין -

"נדירים המקרים בהם נתקל בית המשפט בשיהוי לתקופה כה ממושכת - שש שנים - בהבאתו של עבריין לדין, כאשר צרי לכל, שלא היתה לכך כל סיבה מוצדקת והאשם כולו במחדל מתמשך זה רובץ לפתחה של המאשימה. הנאשם הודה מיד בחקירתו במשטרה ולא היה כל קושי בהעמדתו לדין, כאשר תיק החקירה בעניינו היה צריך להסתיים תוך ימים ספורים וכתב אישום, מן הסתם, במהלך עניינים רגיל, היה מוגש בסמוך

לכך...

גזירת עונשו של הנאשם בסטיה ממדיניות הענישה, תוך ויתור על רכיב המאסר בפועל בענישה מתיישבת גם עם רוח תיקון מספר 113 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 סעיף 40ד(א) לחוק (תיקון תשע"ב)..."

ב"כ הנאשם טענה כי הנאשם כבר נענש עד כה בעצם ניהול החקירה, והגשת כתב האישום אשר פגעו קשות בנאשם ובמשפחתו, ואשר גורמים לנאשם ולמשפחתו לחיות במתח ובחרדה באופן מתמיד.

ב"כ הנאשם טענה לענין הטלת קנס על הנאשם כי בית המשפט יתחשב במצבו הכלכלי של הנאשם ועל כן יוטל קנס סימלי בלבד.

נטען שאם לא כן יאלץ הנאשם לרצות עונש מאסר חלף הקנס, מה שיחטיא את המטרה העונשית במקרה זה.

בית משפט התייחס לכך גם בפרשת **חכמי**, אשר צוטטה במח 4362/07 **זאב בשן נ' מדינת ישראל**

ולפי קביעת בית המשפט שם יש צורך בכך ש-:

"תימצא קורלציה בין גובה הקנס והמאסר הנגזר במקומו לבין יכולתו הכלכלית האמיתית של הנאשם לעמוד בתשלום הקנס, לבל יהווה המאסר שבמקומו תוספת עקיפה לתקופת המאסר הרגיל, אלא אמצעי שנועד בעיקרו להמריץ את הנאשם לשלם את הקנס שהוטל עליו". על-כן נקבע, "נדרשת עוד בשלב הטלת הקנס הערכה של יכולתו הכלכלית של הנאשם לצורך קביעת גובה הקנס שיוטל, ונחוצה הבחנה בין נאשם בעל יכולת כלכלית המסוגל לעמוד בתשלום קנס ... לבין מי שאין ידו משגת באופן אמיתי לעמוד בתשלום. על היקף המאסר במקום הקנס שיוטל - אם יוטל - להיגזר באורח ישיר מההערכה האמורה" (דברי השופט א' פרוקצ'יה בע"פ 5023/99 חכמי נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(3) 406, 429 (2001)).

כן נטען כי על פי סעיף 40 ח' לחוק העונשין, בית המשפט מחויב להתחשב במצבו הכלכלי של הנאשם.

בנוסף נטען כי הנאשם בעניינו הינו פושט רגל, ובהקשר זה נטען כי כבר נקבע בעפג (י-ם) 28376-10-13 **בנימין יחזקאל נ' מד"י**, כי במקרים של פושטי רגל אין להטיל קנס.

לאור כל המפורט לעיל, בעיקר לאור חלופי הזמן המשמעותי בתיק זה וההשלכות הנגזרות ממנו, עתרה ב"כ הנאשם לגזור על הנאשם עונש אשר מצוי ברף התחתון של מתחם הענישה, וקנס סמלי בלבד, לאור היותו פושט רגל.

דין

על מדיניות הענישה המחמירה בעבירות המס עקב פגיעתן בערכים החברתיים החשובים של שוויון בנטל המס והסולידריות החברתית, אמר בית המשפט העליון ברע"פ 512/04 מוחמד אבו עביד נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(4) 381, 384:

"בית-משפט זה חזר והדגיש לאורך השנים את החומרה שבה יש להתייחס לעבריינות כלכלית, ועבריינות מס בכלל זה, נוכח תוצאותיה ההרסניות למשק ולכלכלה ולמרקם החברתי, ונוכח פגיעתה הקשה בערך השוויון בנשיאת נטל חובות המס הנדרש לצורך מימון צרכיה של החברה ולפעילות התקינה של הרשויות הציבוריות. העבריינות הכלכלית, ועבריינות המס בכללה, איננה מסתכמת אך בגריעת כספים מקופת המדינה. היא פוגעת בתודעת האחריות המשותפת של אזרחי המדינה לנשיאה שוויונית בעול הכספי הנדרש לסיפוק צורכי החברה, ובתשתית האמון הנדרשת בין הציבור לבין השלטון האחראי לאכיפה שוויונית של גביית המס - פגיעה הנעשית לרוב באמצעי מירמה מתוחכמים, קשים לאיתור."

הדברים יפים במיוחד לתיק זה, בו אין מדובר רק בהעלמת מס בסכום נומינלי של 3 מיליון ₪, אלא גם, בשונה מתיקים אחרים, לא בעבירות התחמקות ממס שנעברו לצורך הישרדות כלכלית בצוק העתים ובנסיבות אישיות ומשפחתיות קשות, כבמקרים רבים הבאים בפני בתי המשפט, אלא בבניית מערכת מתוכננת ומתוחכמת להעלמת מס שיטתית בהיקפים גדולים, לצורך השאת רווחים ומימון רמת חיים פזרנית ונהנתנית, על חשבון הקופה הציבורית.

קעולה מהכרעת הדין, הנאשם לא בחל בעריכת מסמכים פיקטיביים, זיוף מסמכים ומצגים כוזבים, לצורך מימוש תכניתו העבריינית. הנאשם הגיש דו"חות הרחוקים מרחק מזרח ממערב לגבי הכנסותיו והכנסות קרולינה האמיתיות, ופעל באמצעים מרמתיים מגוונים כדי להקטין את חבות המס של החברה בשליטתו ע"י זקיפת הוצאות אישיות כהוצאות עסקיות. הנאשם פעל בעורמה ובמרמה לאורך כל הדרך, וגם כאשר נחשפו העבירות, המשיך להציג מצגי שווא ולנסות להוליד שולל, הן את החוקרים והן את בית המשפט.

הנאשם לא נטל אחריות על מעשיו הפליליים עד היום ולא החזיר את חובו לקופה הציבורית. לפיכך, אני רואה בחלופ הזמן מעת ביצוע העבירות ועד היום כראיה ל"שיקום" הנאשם, לעניין סעיף 40ד. לחה"ע, שהרי ידוע כי שיקום מתבטא בראש ובראשונה בהכאה על חטא ונטילת האחריות. הנאשם אף בחר שלא לצרף לתיק זה תיק פלילי אחר התלוי כנגדו מזה שנים בעניין עבירות מכס, כאשר קודם לכן ביקש, בהסכמת המאשימה, דחיות חוזרות ונשנות באותו תיק, בנימוק שהכרעה במסכת העובדתית בתיק זה תביא ליתור הדיון הראייתי בתיק האחר, אך בסופו של יום לאחר שהורשע - בחר שלא לצרפו ולהמשיך בהתדיינות הנפרדת, זאת כאשר הוא מלין קשות על עיניו הדין...

מתחם הענישה בגין העבירות נשוא כתב האישום בנסיבותיהן מבחינת גובה הסכום שנגזל מהקופה הציבורית (סעיפים 40ט.3), (4) לחה"ע, תכנון ותחכום המעשים (סעיף 40ט.1) לחה"ע, ריבוי העבירות שהתבצעו במסגרת מעל 30 חשבוניות של עינרד שהונפקו במשך כשלוש שנים (סעיף 40יג. לחה"ע), והמניע של בצע כסף ללא נסיבות מקלות של מצוקה כלכלית (סעיף 40ט.5) לחה"ע, משתרע, בהתאם לפסיקה שהוגשה, בין 18 ל- 45 חודשי מאסר, מע"ת וקנס משמעותי.

מבחינת הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, אני זוקפת לחומרא את אי נטילת האחריות והסרת המחדלים עד היום (סעיפים 40יא.4), (5) לחה"ע, והצורך בהרתעת הרבים מפני ביצוע עבירות העלמת מס בדרכי מרמה שונות, עבירות הקלות לביצוע וקשות ללכידה (סעיף 40ז. לחה"ע). לקולא אני זוקפת את חלופ הזמן הרב מאז ביצוע העבירות (סעיף 40יא.10) לחה"ע) והעדר עבר פלילי משמעותי (סעיף 40יא.11) לחה"ע).

לעניין חלוף הזמן, יוער כי כתב האישום הוגש תוך זמן סביר והתמשכות שמיעת ההוכחות נבעה בעיקר מהעומס על יומנו של בית המשפט, אך גם לנאשם היתה תרומה ממשית לכך, בבקשות דחיה שהתבקשו מסיבות אישיות שונות ובעיקר דחיה של שנה תמימה בהמשך ההוכחות, לצורך נסיון להגיע להסדר עם המאשימה, כאשר הנאשם לא הסיר את המחדלים למרות הארכות שניתנו.

לגבי הטלת קנס, כאשר מדובר בעבירות כלכליות שהמניע העיקרי לביצוען הוא בצע כסף, הטלת ענישה כספית הינה רכיב חשוב בתגמול ובהרתעה האישית והכללית. הנאשם טוען כי מצבו הכלכלי הינו בכי רע ומציג את הכרזת פשיטת הרגל שניתנה בעניינו לאחרונה. ברם, יכולתו של הנאשם לתעתע ברשויות החוק והאכיפה, בין ברישום נכסים על שם גרושתו ובין בדרכים אחרות בגינן הוא נותן את הדין היום, הוכחה היטב, ועל כן קשה להסתמך על הכרזת פשיטת הרגל כראיה שאין להרהר אחריה לגבי מצבו הכלכלי האמיתי. עם זאת, אתן ביטוי לקולא למצבו כפושט רגל מוכרז, ע"י הקטנת רכיב הקנס, בהתאם לסעיף 40ח. לחה"ע, אך לא הימנעות מהטלתו.

לאחר ששקלתי את מכלול טיעוני הצדדים לחומרא ולקולא, אני גוזרת על הנאשמים את העונשים הבאים:

על הנאשם 1

מאסר בפועל לתקופה של 30 חודשים.

קנס בסך 100,000 ש"ח, או עשרה חודשי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-20 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 1.6.15. אי תשלום אחד מהתשלומים במועדו, יעמיד את יתרת הקנס לפרעון מיידי.

5129371

467831312 חודשי מע"ת למשך שלוש שנים מיום שחרורו, שלא יעבור עבירה בה הורשע.

על הנאשמת 2

מאחר שהחברה אינה פעילה זה מספר שנים - אני מטילה עליה קנס של 1 ש"ח.

הודעה זכות הערעור תוך 45 יום.

ניתן היום, ט"ז אייר תשע"ה, 05 מאי 2015, במעמד הצדדים.

עמוד 16

